

[Elisabeth Bruun Olesen]

er det, man på arbejdsmarkedet normalt kalder fedterøvstillæg.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Det er et udtryk, der ikke egner sig her fra talerstolen.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Det kan godt ske, det ikke egner sig i pæn sprogbrug, men det er det, normale mennesker kalder det på arbejdsmarkedet.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Man kan ikke diskutere med formanden.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Undskyld.

Regeringen har flere gang hævdet – statsministeren har i alle tilfælde – at der kommer 20.000–25.000 nye arbejdspladser i den private sektor i 1984. Men hvordan ser regeringens venner i erhvervslivet egentlig på det? Det har fru Anne Grete Holmsgård allerede spurgt om én gang i dag, men jeg vil spørge igen. Jernets arbejdsgiverforening har jo i sit debatoplæg »Jernets Fremtid« skrevet, at de ikke forventer en faldende arbejdsløshed inden for Jernets område i 1980'erne, for de nyinvesteringer, de regner med, vil blive investeret i højautomatiseret teknologi, altså ikke i nye arbejdspladser. Men det vil de borgerlige ikke svare ligeud på. De vil ikke indrømme, at der også skal en arbejdstidsforkortelse til. Derfor kunne jeg godt tænke mig at gentage spørgsmålet.

Der er et sted, hvor vi godt kunne få en masse arbejdspladser, hvis vi altså ville. Det er inden for byfornyelsen. Her kunne der faktisk skabes virkelig nyttig og nødvendig beskæftigelse, men alligevel fastholder regeringen investeringerne på et niveau, der betyder, at forslumningen af de ældre boliger stadig tager til. Der vil ikke gå 15 år, men nok nærmere 80 år, før man er nået igennem de boliger, der skal under byfornyelse, med den takt, investeringerne har i øjeblikket.

I virkeligheden finder jeg Dansk Arbejdsgiverforening meget mere hæderlig. De siger da i det mindste tingene lige ud. De er ikke specielt sympatiske, men hæderlige er de da. Det er da en form for hæderlighed, når Hans Skov Christensen fra Dansk Arbejdsgiverforening lige ud siger, at folk skal altså ud af

A-kassesystemet, hvis de i lang tid er arbejdsløse. I A-kassesystemet er der nemlig kun plads for arbejdsmarkedets kerne, som det så smagfuldt hedder. Så kan man jo sætte sig ned og tænke på, om man hører til den kerne eller ej. Hvad med kvinderne? Hører vi til den kerne? Det gør vi nok ikke. Vores arbejdsløshed stiger og stiger. Som jeg også har sagt før, steg den 17 pct. fra oktober 1982 til oktober 1983, og den går stadig væk opad.

Erhvervslivets vilje og navnlig evne til at løse de meget alvorlige problemer med massearbejdsløshed og stigende ulighed kan naturligvis ligge på et meget lille sted. Det opfatter de selvfølgelig heller ikke som deres opgave. Det ville være en illusion at tro det. De opfatter det som deres opgave at øge profitten. Men man må da godt rose dem lidt. En vis form for selverkendelse, en vis form for taktisk overblik har de da i alle tilfælde. Det er jo derfor, direktøren for Dansk Arbejdsgiverforening, hr. Schade-Poulsen, har følt sig foranlediget til at indskærpe over for sine medlemmer, at nu skal man altså passe lidt på, nu skal man ikke udbetale alt for store udbyttet til aktionærerne lige op til overenskomsten, for så kunne det måske bliver sværere at opnå den samme ro på bagsmækken, som man desværre så ved sidste overenskomst.

Der må og skal andre ting til, hvis arbejdsløsheden skal væk. En arbejdstidsforkortelse er tvingende nødvendig, men det er ikke nok. Der må også en samfundsmæssig styring af investeringerne til. I dag styres det sådan, at samtlige omkostninger væltes over på befolkningen via skatterne. Jeg tænker her på arbejdsmiljøskaderne, arbejdsløshedsunderstøttelsen og ødelæggelsen af naturen gennem grove overtrædelser af miljøbestemmelserne.

Det sidste giver mig i øvrigt anledning til at spørge økonomiministeren eller måske finansministeren, om det slet ikke bekymrer dem, når Superfos, der, så vidt jeg har forstået, er en del af det erhvervsliv, der skal bringe os frelst ud af krisen, ifølge egne udsagn har så meget rod i deres ledelse, at de ikke kan finde ud af at læse og overholde bestemmelser om, hvad man skal gøre ved kemikalieaffald. Jeg vil for øvrigt godt sige, at jeg går ud fra, at de økonomiske ministre tror på, hvad Superfos' ledelse siger, og ikke som vi andre kun ved alt for godt, at overtrædel-